

By Melissa M. Carlson

BENJAMIN LÄR SIG OM GLÄDJE

3

Felix med vänner:
Andens Frukt serien

Tiden tycktes flyga iväg sedan Patriks svåra start med Felix och hans familj, och när veckorna blev till månader blev de två pojkarna snabbt vänner. Felix arbetade hårt för att älska sin kusin, och han upptäckte att hans tidigare frustration förvandlades till medkänsla och förståelse. Istället för att ogilla att dela rum med Patrik märkte han att han faktiskt tyckte om att ha någon att visa historier och hemligheter med långt in på natten. Pojkarna upptäckte också att de hade många gemensamma intressen, och de älskade att leka och utforska området runt värdshuset tillsammans. De höll sig vanligtvis nära hemmet och vandrade inte längre än till den första träddungen, och de stannade på sin sida av bron istället för att korsa floden till ängarna och fälten på andra sidan. Barnen fick bara korsa bron under vuxens uppsikt, och det gjorde de varje vecka när de gick till kyrkan, som stod bland en grupp klippor på den första ängen på andra sidan floden. Felix och Patriks moster Elsa bodde också på andra sidan floden, strax söder om kyrkan nära bondens Simons åker, och hennes nyblivna fästman, Oskar, råkade vara pastor i just den kyrkan. Även om pojkarna gärna skulle ha velat besöka sin moster oftare, respekterade de reglerna och stannade på sin sida av floden. Det betydde dock inte att de aldrig testade gränserna där hemma, och idag bestämde sig Felix och Patrik för att gå lite längre än vanligt. Men den här gången – utan att de visste om det – var de inte ensamma på sitt äventyr.

Felix och Patrik pratade glatt medan de följde den mjuka stigen genom skogen längs floden. Det var en varm och solig dag, och luften var fylld av förväntan och spänning inför dagens äventyr. Det var en sådan dag då allt verkade möjligt, och pojkarna var redo att ta sig an vad som än väntade.

De hade inte planerat att någon annan skulle följa med dem idag, men precis när de nådde en smal krök på stigen hördes en liten röst i vinden.

”Vänta, Felix! Vänta på mig! Jag vill följa med!”

Det var Märta, Felix lillasyster. Hon hade sett pojkarna ge sig iväg för en dag full av skoj och spänning och hade bestämt sig för att hon också ville med. Hon tyckte aldrig om att bli lämnad kvar – hon älskade ju äventyr lika mycket som dem. Felix stannade till med ett överdrivet dramatiskt suck som bara en äldre bror kan åstadkomma. Han skakade på huvudet i irritation.

”Åh, Märta, vad gör du här? Jag trodde du var med mamma”, gnällde han.

Märta hoppade längs stigen för att hinna ikapp sin bror och kusin, helt oberörd av irritationen i Felix röst.

”Jag vill leka med dig och Patrik idag!” förklarade hon och stampade bestämt med sin lilla tass.

Felix rullade genast med ögonen.

”Vi *leker* inte”, betonade han överdrivet. ”Vi utforskar. Och du kan inte följa med, för du kommer bara att vara i vägen!”

”Det gör jag inte!” snörpte Märta och pekade trotsigt med nosen i vädret. ”Jag *kan* hänga med”, insisterade hon.

Patrik stod åt sidan och log belåtet medan han såg på sina kusiner som grälade. Han visste av erfarenhet att detta kunde pågå hela dagen, och ärligt talat ville han inte slösa bort all den tiden. Han bestämde sig för att prova med lite diplomati.

”Vi är redan ganska långt från värshuset, Felix”, började Patrik lugnt. ”Vi borde kanske låta henne följa med. Det är för farligt att skicka tillbaka henne ensam nu.”

Sedan, i ett försök att vädja till Felix beskyddande instinkter, tillade han: ”Minns du de där människorna vi såg vandra tillbaka längs stigen? Tänk om de ser henne?”

Det verkade fungera.

”Okej”, mumlade Felix halvresignerat. ”Kom med, då. Men se till att hänga med!”

Märta snurrade runt av glädje innan hon tog en segervarv runt de förvirrade pojkarna. Sedan sprang hon bredvid dem när de fortsatte med sina utforskningar.

De hade inte hunnit långt innan hon genast frågade: ”Så vart ska vi?”

”Vi vet inte”, svarade Patrik vänligt. ”Vi tittar bara runt.”

Märta nickade allvarligt, som om det var den mest logiska planen i världen.

”Okej”, instämde hon.

Men det dröjde inte länge förrän hon viskade: ”Vad tittar vi på?”

Felix suckade och viftade med armarna mot skogen i allmänhet, med en otålighet han knappt försökte dölja.

”Bara... du vet... grejer!” utbrast han dramatiskt.

”Men vilka saker?” insisterade Märta. För henne innebar äventyr vanligtvis fascinerande karaktärer och djärva handlingar. Allt hon såg var skogen, och om hennes bror hittade äventyr här ville hon absolut inte missa det.

Patrik skrattade hjärtligt. Han klappade Felix lugnande på axeln innan han pekade bort mot avståndet för att styra om situationen.

”Kom”, log han, ”vi kollar in de där stenarna där borta!”

Det fungerade. Stenhögen är ju trots allt en fantastisk källa till äventyr – som alla barn förstår.

Så de tre mössen sprang iväg längs stigen för att utforska stenarna på gläntan framför dem.

När den entusiastiska gruppen anlände till gläntan, andfådda och med hjärtat bultande av ansträngning och spänning, spärrade Märta upp ögonen av förvåning.

”Wow!” utropade hon högt. ”De här klipporna är så stora! Som ett berg som sträcker sig upp mot himlen.”

Patrik skrattade godmodigt åt sin lilla kusins glädje.

”Ja, de är ganska häftiga”, log han medan han kisade mot solen och tittade upp mot toppen av högen.

Stenarna framför dem verkade nästan vara resultatet av en medveten konstruktion snarare än en slump. Placeringen av varje sten var noggrant balanserad, som om en skicklig byggmästare haft en tydlig plan i åtanke.

Högst upp på högen fanns ett stort hål. Det såg ut som en ingång, och Patrik undrade om någon faktiskt kunde bo där inne.

Han stod försjunken i tankar, knappt medveten om Felix och Märtas närvaro, medan nyfikenheten tog över hans fantasi.

Han hörde vagt Felix mumla något om att det var en bra idé att undersöka stenarna, men det var först när Felix röst plötsligt blev skarp som Patrik rycktes tillbaka till verkligheten.

”Märta, var försiktig där uppe!” ropade Felix till sin lillasyster, som just då försökte klättra uppför den branta sluttningen av stenarna framför dem.

Patrik flämtade och satte handen för munnen när han såg Märta klättra försiktigt mot toppen. Det var en lång väg för en liten mus – en lång väg upp och en lång väg ner.

Felix röst darrade av rädsla när han fortsatte ropa till henne. Hon var så högt upp, och han var rädd att ett enda felsteg skulle få henne att falla hela vägen ner. Men när Märta äntligen nådde toppen greps Felix av en ny oro: hålet. Tänk om hon föll ner i det mörka gapet?

Han ropade igen, med en skarp, varnande ton. ”Var försiktig, Märta! Du kan—”

Men innan han hann avsluta meningen skar ett högt skrik genom luften och fyllde både Patrik och Felix med skräck.

”Ahhh!” skrek Märta, när hon snubblade och föll framåt ner i hålet.

”Märta!” ropade båda pojkarna samtidigt.

”Är du okej?” ropade Felix, halvt frågande och halvt bönfällande, med rösten skakande av rädsla. Han var redan vid foten av stenhögen och klättrade upp så fort han kunde, desperat att nå sin syster.

”Var försiktig!” varnade Patrik. ”Du vill inte falla efter henne!”

Felix fortsatte klättra med bestämda steg.

”Märta? Märta, svara mig!” jamade han.

Ett ögonblick var allt tyst. Det var som om hela skogen höll andan.

Sedan, helt oväntat, hörde pojarna ett fniss. Märta skrattade någonstans djupt inne i hålet.

”Märta?”, ropade Felix försiktigt.

”Jag mår bra, Felix!”, pep Märtas söta lilla röst tillbaka, dämpad av att hon faktiskt befann sig inne i ett hål. ”Jag landade på någon mjuk”, fortsatte hon glatt, som om det i sig förklarade allt.

Patrik och Felix stirrade förvirrat på varandra.

”Någon?”, upprepade de i kör.

Plötsligt skakade marken till. De hoppade bakåt när de hörde ljudet av jord som skrapade mot sten och små gruskorn som rullade nerför klippan. Till deras förvåning kom en grinig grävling upp ur hålets mörker – och på hans huvud satt Märta, glatt balanserande medan hon höll fast i hans tjocka päls med sina små tassar.

Grävlingen snörpte irriterat på nosen och muttrade: ”Har ni pojkar tappat bort något? Den här lilla musungen kanske tillhör er.”

En våg av lättnad sköljde över Felix.

”Märta! Du är i säkerhet!” ropade han. ”Men vad gör du på den där grävlingens huvud?”

Märta skrattade bara. ”Weee! Det här är kul!” strålade hon. ”Jag gillar det här uppe!”

”Märta,” började Felix, ”du måste kliva av honom. Du kan inte bara sitta på andras huvuden.”

”Ja, jag håller med. Och var snäll och gör det så fort som möjligt”, tillade grävlingen med en djupt, otålig suck.

Märta blinkade till. ”Åh!” viskade hon och spärrade upp ögonen. ”Förlåt, herr Grävling.”

Grävlingen såg plötsligt lite obekvämt ut över den oväntade artigheten. Han harklade sig.

”Du kan kalla mig Benjamin, antar jag”, sa han.

Märta skyndade sig ner från grävlingens huvud och var extra försiktig med att inte dra i pälsen mer än nödvändigt.

”Förlåt, herr Benjamin”, sa hon igen. ”Jag menade verkligen inte att landa på dig. Men tack ändå för den mjuka landningen!”

Benjamin verkade inte helt säker på hur han skulle hantera all vänlighet.

”Tja, du är, eh... välkommen”, fick han fram. ”Ingen skada skedd. Du är ju inte så stor, trots allt. Det hade kanske varit värre om du varit en ekorre – eller en skunk!”

”En skunk?!” fnissade Märta. ”Fy!”

Felix skrattade, så lättad över att hans syster återigen stod på fast mark. Han vände sig mot Benjamin.

”Tack för att du hjälpte min syster”, sa han. ”Och jag är verkligen ledsen att vi störde dig.”

Han tystnade och såg sig omkring, osäker på vad han skulle göra nu. En pinsam tystnad lade sig över gläntan.

”Vi går och leker där borta”, föreslog han till slut. Hans lilla röst lät mycket högre när den bröt tystnaden. Han bet sig nervöst i läppen och vinkade åt de andra att följa med när han vände sig om för att gå, fast besluten att lämna grävlingen ifred.

Men när barnen började gå nerför stigen, hördes ett missnöjt hmf från Benjamin.

”Visst. Landar bara på en killes huvud och går sedan.”

De unga mössen stannade tvärt och vände sig om. Benjamin stod på gläntan med armarna i kors och såg ut som om hans dag objektivt sett hade blivit förstörd.

”Vill du att vi stannar?” frågade Patrik förvirrat.

Benjamin ryckte på axlarna och suckade djupt.

”Stanna... gå... vad spelar det för roll för mig?” mumlade han och försökte – utan större framgång – låta nonchalant och ointresserad.

Patrik gav Felix en blick, och Felix tog några försiktiga steg tillbaka mot grävlingen.

”Öh... okej?” sa han tveksamt.

Benjamin verkade inte märka det. Han fortsatte: ”Jag menar, strunta i att ingen någonsin kommer och hälsar på en grinig grävling som jag. Strunta i att dessa stenar är heta, att min lya är liten och trång och att folk trampar förbi hela tiden så att jag inte får någon vila. Strunta i att när jag äntligen får lite lugn och ro för att ta en tupplur, så faller en mus ner på mitt huvud.”

Märta tittade upp med stora, skuldtynghda ögon. Hon öppnade munnen för att be om ursäkt igen, men Benjamin fortsatte innan hon hann säga något.

”Nej, nej”, muttrade han, ”Fortsätt bara på din glada väg och lämna mig ensam att vältra mig i min eländighet.”

Ett ögonblick stod alla stilla, för överrumplade för att säga något.

Sedan viskade Patrik mjukt: ”Det låter som om du har haft en dålig dag.”

Märta fick tårar i ögonen. Hon ville inte att Benjamin skulle vara ledsen eller ensam. Hon ville inte att någon skulle vara det.

”Stackars grävling”, snyftade hon och gick närmare honom i ett försök att trösta. ”Förlåt att jag föll på ditt huvud och väckte dig från din tupplur.”

”Vi kan stanna ett tag om du vill”, föreslog Felix, i hopp om att lite sällskapet skulle hjälpa.

”Ja, vi kan muntra upp dig!” instämde Märta, nu med nyfunnen beslutsamhet medan hon torkade bort tårarna.

Benjamin tittade ner på det lilla mus-trion, förvånad över deras erbjudanden om vänskap och tröst. En plötslig glimt av längtan och hopp fladdrade i hans ögon, men lika snabbt som det kom skakade han på huvudet, som om han inte kunde tillåta sig att tro på att någon faktiskt ville vara snäll mot honom.

”Muntra upp mig?” fräste han. ”Det kommer inte att hända.”

”Varför inte?”, frågade Felix, genuint nyfiken.

Benjamin lutade huvudet åt sidan och funderade noggrant innan han svarade.

”Det finns ingenting i mitt liv att vara glad över”, sa han till slut.

Märta spärrade upp ögonen.

”Wow! Ingenting?”, utbrast hon förvånad.

”Det låter tufft”, mumlade Patrik stilla.

Benjamin suckade tungt. ”Alla kan inte leva ett bekymmersfritt och lyckligt liv som ni barn”, muttrade han. ”Vissa av oss måste hantera verkliga prövningar och sorger.”

”Som vadå?” frågade Märta rakt på sak.

Felix flämtade och hoppade in snabbt.

”Märta! Det där är inte vår sak”, stammade han, men Benjamin viftade bort honom.

”Nej, nej, det är helt okej”, sa han allvarligt. ”Mina sorger kan diskuteras fritt.”

Han suckade dramatiskt och vände sig mot lilla Märta.

”Du förstår, lilla barn, mitt liv är fullt av problem. Min bror blev tragiskt nog påkörd av en bil. Mina föräldrar pratar inte med mig längre eftersom de tror att det var mitt fel att Leopold dog. Sedan dess har jag vandrat långt från hemmet och bosatt mig i den mest trånga och obekväma grotta man kan tänka sig. Utöver allt detta är jag hungrig och trött, och ni har just förstört min tupplur. Så du förstår... det finns ingenting att vara glad över.”

Med de orden vände Benjamin sig om och gick bort till ett fallet träd i närheten, där han satte sig tungt, som om hela världen vilade på hans axlar.

”Jag är ledsen för din bror”, sa Felix försiktigt efter en paus, med en röst full av medkänsla och äkta sorg.

”Ja, jag också”, tillade Patrik mjukt, med en darrande röst som knappt var mer än en viskning. ”Jag vet hur svårt det är att förlora någon man älskar.”

Benjamin ryckte till, nästan som om orden träffade honom oväntat.

”Åh, snälla!” mumlade han. ”Var inte löjlig. Hur skulle ett barn som du kunna veta något om sådan sorg?”

Märta klättrade upp på trädstubben bredvid honom och klappade honom försiktigt på armen.

”Hans mamma och pappa dog”, förklarade hon försiktigt.

”Ja”, fortsatte Felix, ”det är därför han bor hos oss. Han är egentligen vår kusin.”

Benjamin tystnade. Hans ansikte mjuknade omedelbart, och blicken blev förlåtande.

”Jag förstår”, sa han och nickade långsamt. ”Så ni vet hur det känns. Jag ber om ursäkt för mina tidigare kommentarer och fördomar. När hände det? Var det länge sedan?”

”För några månader sedan”, svarade Patrik.

”Verkligen?” Benjamin höjde ögonbrynen, genuint förvånad. ”Jag måste säga att jag är imponerad av din förmåga att fortfarande njuta av livet trots en sådan tragedi. Att vara här ute och leka med dina kusiner... Hur kan du vara så glad?”

Patrik skiftade på fötterna, lite obekvämt med all uppmärksamhet, men han svarade ärligt.

”Jag är inte alltid glad”, började han. ”Jag blir verkligen ledsen över allt, hela tiden. Jag saknar alltid mina föräldrar så mycket. Varje dag. Men farbror Hans och faster Hazel – och förstås Felix och Märta här – har varit fantastiska. De älskar mig och finns där för mig. De hjälper mig genom de sorgliga dagarna. Och de hjälper mig att hitta glädje även när mitt hjärta gråter.”

Han tittade på Felix som log varmt tillbaka.

”Vissa dagar är svårare än andra”, medgav Patrik med ett sorgset leende. ”Men glädjen är alltid äkta.”

Benjamin lyssnade uppmärksamt, med sorg i blicken. Han längtade efter att få uppleva den sortens glädje i sitt eget liv, men det kändes omöjligt.

”Vad skönt det måste vara att ha någon som finns där för en”, suckade han. ”Det är inte alla som har det. Vissa av oss är helt ensamma med våra sorger.”

”Men Gud då?”, frågade Märta vänligt.

Benjamin blinkade förvirrat.

”Gud?”, upprepade han. ”Jag är rädd att jag inte förstår.”

Märta reste sig genast upp på den fallna trädstammen, med armarna utsträckta och hjärtat ivrigt att dela den underbara nyheten med sin nya vän.

”Mamma säger att Gud alltid är med mig, även om jag känner mig ensam eller ledsen. Han går aldrig bort”, förklarade hon glatt.

Patrik log åt Märtas entusiasm.

”Hon har rätt. Gud vill också gärna vara din vän – på riktigt. Och eftersom synd, alla de dåliga saker vi gör, tänker eller säger, står i vägen för den relationen, gjorde Gud något otroligt för att göra det möjligt för oss att bli frälsta.

”Gud älskade oss så mycket att han gav sin Son Jesus – som var fullkomlig och aldrig gjorde något fel – för att ta alla våra synder på sig och dö för oss på ett kors.

”Vår synd var en skuld vi aldrig kunde betala tillbaka, oavsett hur mycket gott vi försökte göra. Så Jesus betalade syndens pris åt oss. Han var den ende som kunde göra det.

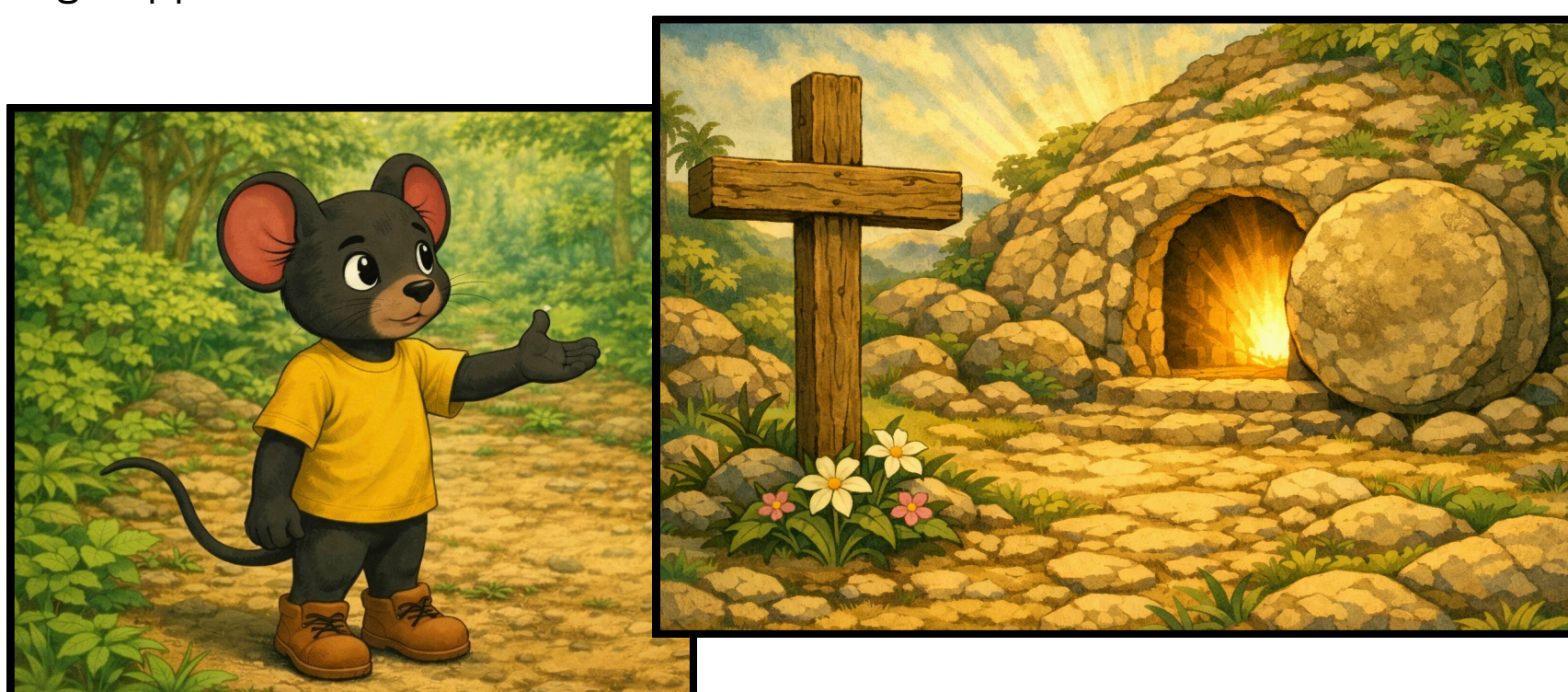
”Och tack vare den fantastiska kärleken och nåden kan vi bli förlåtna. Vi kan ha en relation med Gud. Vi kan ha verklig glädje i livet även när det är svårt, även när vi inte känner oss lyckliga. För verklig glädje beror inte på vad som händer omkring oss – den kommer från vad som finns inom oss.

”Vi är alla syndare som behöver förlåtelse, och Gud är redo att förlåta. Han är redo att rädda. Genom Guds nåd, genom tro, kan du bli ett Guds barn, Benjamin. Och om du gör det kommer den Helige Ande att bo i dig, och då kommer du aldrig att vara ensam. Du kommer alltid att vara älskad.”

Benjamin lyssnade med stor uppmärksamhet. Hans ögon vidgades, fyllda av en sådan hoppfullhet att det gjorde Patrik ont i hjärtat att se det.

”En sådan kärlek verkar för bra för att vara sann”, viskade Benjamin till slut. ”Min egen familj verkar inte ens älska mig så mycket.”

”Guds kärlek är verklig!” uppmuntrade Felix. ”Bibeln berättar allt om den.”

”Det var så länge sedan jag läste Bibeln”, medgav Benjamin sorgset.

”Du kan ju läsa den nu”, sa Märta med ett uppmuntrande leende.

Benjamin skrattade till – ett kort, förvånat ljud som nästan lät som om han inte var van vid att höra sig själv skratta. Men han lät sig inte avskräckas.”

Du har nog rätt”, instämde han. ”Jag skulle verkligen vilja veta mer om den glädje du talar om med sådan övertygelse.” Patrik log varmt.

”Det är den djupa insikten om att Gud alltid är god och att han älskar mig även när jag är ledsen. Jag har glädje eftersom jag vet att jag en dag kommer att få träffa min mamma och pappa i himlen. Och jag har det hoppet tack vare Guds kärlek och uppoffring för mig. Som hans barn har han lovat mig evigt liv tillsammans med honom. Tänk dig en evighet utan smärta, utan sorg, utan ensamhet!

”Det kan vara svårt ibland just nu, men det här livet är bara tillfälligt.

”Min glädje försvinner inte bara för att allt omkring mig blir galet. Min glädje finns i Gud. Han är min himmelske Fader och min bästa vän. Han vet hur det är att vara ledsen, och han vet hur han kan hjälpa mig att lita på honom även när jag inte förstår varför saker händer.

”Glädjen hjälper mig att se helheten. En dag kommer alla dessa svåra saker att vara förbi, och jag kommer att tillbringa evigheten med Gud. Det är något att glädjas över!”

Benjamin satt tyst en stund och lät orden sjunka in.

”Tja,” sade han eftertänksamt, ”ni har verkligen gett mig mycket att fundera på. Och det ska jag göra. Det lovar jag.”

Felix log: ”Och medan du funderar kan vi kanske hjälpa dig.”

”Hur då?” frågade Benjamin nyfiket.

”Vi blir dina vänner!” ropade Märta ivrigt.

”Absolut”, instämde Patrik.

”Om du behöver oss, finns vi här för dig”, tillade Felix.

”Och vi kan hjälpa dig att svara på alla frågor du har om Gud och hans kärlek till dig”, lovade Patrik med ett varmt leende. Märta sprudlande av glädje.

”Ja! Vi vill hjälpa dig att hitta den sanna glädjen”, förkunnade hon.

”Hej, jag kom just på något”, utbröt Felix plötsligt.

”Vad då?”, frågade Märta.

”Glädje är en frukt av Anden!”

Patrik nickade genast. ”Precis som kärlek”, bekräftade han.

Benjamin såg förbryllad ut.

”Andens frukt?” frågade han.

”Det måste vi berätta för dig”, lovade Felix.

”Ja!” sa Märta, ”och jag vet var det står i Bibeln också. Pappa visade mig!”

Benjamin log för första gången på riktigt.

”Tja”, sa Benjamin, ”jag tror att jag skulle tycka om att höra allt om det – här med mina nya vänner!”

2026

Bilder framtagna med AI via ChatGPT och Canva.